

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

JESSICA GILMORE
Tokios dovanos nesusapnuosi

2023 rugsėjis–gruodis

**Jessica
Gilmore**

**TOKIOS
DOVANOS
NESUSAPNUOSI**

Romanas

Jessica Gilmore,
Christmas with His Cinderella, 2021
© Jessica Gilmore, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

ISBN 978-609-03-0926-1

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2023

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

- Tai kas gi iš tikrųjų čia kaltas? - Aleksandras Everardas Montekis, penkioliktasis Tornamo baronas, slėpdamas nekantrumą dėbčiojo į komandą, kuriai mokėjo pasakiškus pinigus, ir laukė atsakymo.

Tyla užsitęsė, atrodė, kad du konsultantai, sėdintys priešais trijų šimtų metų senumo stalą, žaistų vanagą ir balandį. Pirmas prabilo vyriškis.

- Bėda ta, pone... - nutęsė Hugo.

Ksanderis stengdamasis nedūsauti sugniaužė rankas.

- Taip? - ramiai paklausė.

Hugo žvilgterėjo į kolegę ieškodamas paramos, bet nesulaukė. Ši tylėjo šypsodamasi puse spindinčių lūpų.

- Gera žinia ta, kad atsiliepimai apie viešbučius nuolat puikūs. Maistas, patogumai, aptarnavimas - viskas vertinama penkiomis žvaigždutėmis.

Nieko čia stebėtino. Ksanderis sunkiai dirbo ir to paties tikėjosi iš kiekvieno samdyto darbuotojo, kad visi „Barono Tornamo“ ženklų pažymėti viešbučiai būtų elegantiškos prabangos ir

neprilygstamo aptarnavimo simbolis. Ir jis, ir darbuotojai tikslą pasiekė. Tačiau per pastaruosius porą metų ypatingas *prestizas*, viešbučių be vargo išlaikytas kelis dešimtmečius, pradėjo slysti. Tik šiek tiek, bet pastebimai, jei atidžiai stebi visus duomenis, o Ksanderis juos stebėjo.

Pašaliniam žmogui viskas galėjo atrodyti kaip įprasta: viešbučiai pilni turtingų ir galingų svečių, kiekviena jų užgaida patenkinama. Tačiau Ksanderis sudėjo skaičius ir žinojo tiesą: laukiančiųjų sąrašas buvo kelių mėnesių, net savaitių, o nebe metų ilgumo, ne jo viešbučius pirmiausia rinkdavosi elitas. Nors vis dar pelningas ir sėkmingas, prekių ženklas kažkodėl prarado populiarumą, išskyrusį jį iš didesnių, senesnių konkurentų eilės. O išskirtinė ypatybė ta, kad būdavo sunkiai pasiekiamas.

Kad ir ko prireiktų, Ksanderis turėjo viską sutvarkyti. Greitai.

Didelio pelno nepakako. Ksanderis norėjo visko: finansinės sėkmės ir reputacijos. To reikalavo šeimos pavardė. Šeimos garbė.

- Ar turiu pakartoti? Niekada nesirūpinkite *geromis* naujienomis, kokia problema?

Hugo sunkai nurijo, ištiesė pečius.

- Tai jūs, pone.

Žodis „jūs“ nuaidėjo kabinete, ir Ksanderis būtų prisiekęs, kad matė, kaip jo protėvių portretai, išrikiuoti ant mediena iškaltų sienų, pritariamai šyptelėjo. Jis atsilošė bandydamas sugalvoti atsakymą.

– Aš?

Tu. Tarsi išgirdo susierzinusio tėvo atodūsi – tą patį nepatenkintą atodūsi, kurį išgirdavo, kai norėdavo skaityti, o ne medžioti, kai pasprukdavo iš eilinio nesibaigiančio vakarėlio, kai nesugebėdavo plepėti su svečiais. Ir nors buvo drovus, knygas mėgstantis vaikas, iš jo, kaip iš Montekio, tikėtasi, kad turės instinktyvų sugebėjimą vadovauti žmonėms.

Ksanderis sukandęs dantis nusikratė prisiminimų. Tėvas niekada neslėpė įsitikinimo, kad Ksanderis – tikras nusivylimas ir kaip sūnus, ir kaip įpėdinis. Jis nenuvils tėvo tapęs naujuoju baronu.

– Paaiškink.

– Mūsų tyrimas parodė, kad svečiams patinka jūsų viešbučiai. Jiems patinka, kad pasijunta lyg įžengę į romano puslapius ar televizijos šou. Didysis viešbutis, pilis Škotijoje, Meifero miestiečio namas, medžioklės namelis, pilis bei...

Ksanderis suspaudė lūpas.

- Nėra reikalo visko vardinti, dėkui.

Jis žinojo atmintinai. Kaipgi kitaip, juk, galų gale, garsieji didingi namai Bakingamšyre; diskretiškoje Meifero aikštėje stūksantis namas, kuriame jis šiuo metu gyveno; pilis Škotijoje; namelis Jorkšyre; pilis Pietų Prancūzijoje - prosenelės prancūzės palikimas šeimai; Rodo salos dvaras - prosenelės iš Amerikos palikimas, dar ji paliko šeimai žavų *art nouveau* stiliaus miesto namą Niujorko Aukštutiniame Vest Saide, - viskas dabar priklausė Ksanderiui... ir tiems, kas buvo pasiruošę mokėti didelius pinigus už galimybę ten apsistoti.

Po Antrojo pasaulinio karo susidūręs su dideliais mokesčiais ir neturėdamas pajamų, jo senelis nusprendė neišparduoti turto, todėl visus pastatus pavertė viešbučiais, kuriuose kiekvienas svečias jautėsi asmeniškai pakviestas, kur buvo skatinama persirengti vakarienei, būdavo patiekiami popietės arbata, kiekvieną dieną namuose vykdavo vakarėlis su lauko tenisu, krocketu ir gausiais valgiais. Labiausiai svečius viliojo galimybė būti asmeniškai linksminamiems garsios tituluotos šeimos nario.

Iki dabar.

Hugo atsikrenkštė.

- Savaime suprantama, jūsų tėvas ir senelis negalėdavo pasitikti kiekvieno, tačiau svečiai jausdavo su jais ryšį, nors ir nesusitikdavo. Vis dėlto, mūsų tyrimas rodo, kad, svečių nuomone, jūs laikotės šiek tiek... atokiau.

- Atokiau? - Tiesa, Ksanderis neturėjo tėvui būdingo geraširdiškumo, senelio sugebėjimo švelniai globoti, tačiau jis labai stengėsi įveikti prigimtini drovumą ir būti svetingas. Bent jau pats taip manė. Akivaizdu, pastangų nepakako.

- Kokia prasme?

- Svečiams atrodo, kad jūsų nepažįsta. Kad asmeniškai jų neglobojate. O be to jaučiamo ryšio viešbučiai yra tiesiog viešbučiai. Žinoma, prabangūs ir išskirtiniai, tačiau konkurentų, siūlančių tokio pat lygio paslaugas, ypač jūsų tikslinėje rinkoje, labai daug.

- Laimei, - galų gale prabilo moteris vardu Pernila, - viskas lengvai pataisoma. Mes pasirinkome, kad svečiai *galėtų* jus pažinti.

- Kaip?

Ksanderis suraukė kaktą. Ko dar reikia? Nes jei dabar jo nepažįsta...

Jis augo keliaudamas iš vieno viešbučio į kitą, niekada neturėjo nuosavo miegamojo, erdvės, kuri priklausytų jam vienam. Jo nuotraukos iš

kūdikystės kabojo Tornamo parko svetainėje, šeimos rezidencijos Bakingamšyre svetainėse, mokyklos baigimo nuotrauka stovėjo ant stalo Glen Torno bibliotekoje Škotijoje, žaislai sudėti vaikų kambaryje čia, Londone. Visas jo gyvenimas buvo rodomas, kiekvieni pietūs valgomi su nepažįstamais žmonėmis, nė viena akimirka nebuvo tokia privati, kad dalyvautų tik šeima.

Pernila kilstelėjo planšetę.

- Socialiniai tinklai.

- Ne.

Ksanderiui galvoti nereikėjo, atsakė vedamas nuožmaus instinkto. Jis tikrai nenorėjo savo gyvenimo rodyti dar plačiau.

- Jūs simbolizujete prekių ženklą, *jūs* esate baronas, kai žmonės užsisako kambarį jūsų viešbutyje, jie yra *jūsų* svečiai. Jūs kviečiate juos į savo protėvių namus, pasimėgauti jūsų svetingumu. Jie turi jaustis asmeniškai susiję su jumis.

Kad ir kaip Ksanderis norėjo pakartoti „ne“, išsiųsti konsultantų porą atgal į jų madingą agentūrėlę Soho rajone ir pareikalauti naujos strategijos, tačiau prisivertė apgalvoti jų žodžius. Asmeniškai manė, kad agentūros pavadinimas *Milk* labai juokingas, konsultantų stilius

pernelyg keistas, nors ir dalykiškas, žinojo, kad jiems dosniai mokama, tačiau taip pat žinojo, kad reputaciją jiedu pelnė sunkiu darbu. Jei tyrimais nustatyta, jog pats Ksanderis yra ta priežastis, dėl kurios viešbučiai prarado tapatybę, tada, kad ir kaip būtų nepatogu, reikėjo apsvarstyti ir priežastį, ir išeitį.

Jo senelis ir tėvas jau mirę, tačiau noras įrodyti, kaip jiedu klydo, tebebuvo gyvas. Ksanderis padarė viską, ko tik reikėjo, kad taptų Tornamo baronu, šeimos galva, stengėsi sekti jų pėdomis. Atėjo laikas tai įrodyti. Išeiti iš komforto zonos, atsitraukti nuo skaičiuoklių.

- Kokie socialiniai tinklai? - sunerimęs įsiremė į stalą. - Juk ne tie, kur žmonės šoka?

- Ne, ne, jūsų prekių ženklui tai visiškai netiktų. Galvojome apie nuotraukas. Juk turite puikų foną. Žmonės nori matyti gražius jūsų viešbučių vaizdus, garsius svečius, besimėgaujantius patogumais, maistu, ir originalų interjerą. Parodykite žmonėms savo namus, gyvenimą, paskatinkite juos būti jo dalimi.

Nuotraukos. Neatrodė *pernelyg* baisu.

- Parodykite, kad viešbučiai tai ne tik trumpalaikė viešnagė, kad tai jūsų namai, į kuriuos norite juos pasikviesti, - pratęsė mintį Hugo.

- Tai būtų tariamai nuoširdūs kadrai, kuriuose jūs atsipalaiduojate fotelyje bibliotekoje, žvejojate Škotijoje, žaidžiate tenisą Rodo saloje ar pusryčiaujate asmeninėje Paryžiaus terasoje. Parduokite barono Tornamo gyvenimo būdą per save, tikrą baroną.

- Per save. Taigi... - *Dabar* jau ėmė darytis baisiau. Jis nebuvo asmenukų mėgėjas. Tuo labiau nuotraukų. - Suprantu.

- Mes pagalvojome... - Hugo vėl timptelėjo savo kaklaraištį, - kad jūs norėtumėte įsigyti šunį.

- *Šunį?*

Ar jis gerai išgirdo? Ką, po galais, jis veiktų su šunimi? Ksanderis niekada neturėjo augintinio. Gyvenimas, kai tenka nuolat judėti, reguliariai keliauti per jūras ir vandenynus, nėra labai palankus augintiniams.

- Žmonės myli šunis, o dar svarbiau, kad jie myli šunų savininkus. Koks geresnis būdas pademonstruoti viešbučius ir savo gyvenimo būdą nei parodant šunį? Tačiau esminis dalykas yra laikas. Jau lapkričio pabaiga, todėl rekomenduojame imtis Kalėdų kampanijos. Pirmiausia išsirinksite iš vietinės prieglaudos šunį, kurį pasiimsite, o tada kartu praleisite Kalėdas,

padėsite jam apsiprasti.

Pernila ištiesusi planšetę parodė nuotrauką – po mišką vaikštinėja šuo ir jo šeimininkas, labai primenantis Ksanderį. – Mūsų tyrimas rodo, kad Kūčias jūs paprastai praleidžiate Londone, pasukui Kalėdų važiuojate į Tornamo parką, o per Naujuosius – į Škotiją. Išbandėme tą maršrutą su kadrais, kuriuose šuo miega prie bibliotekos židinio, jūs dviese per pasivaikščiojimą žiemą, šuns Kūčių vakarienė. Mūsų bandomoji auditorija pranoko visus lūkesčius.

– Atrodo žavingai. – Ksanderis suprato, kad žodžiai nuskambėjo ne kaip komplimentas, jis to ir nesiekė. Pasiūlymas iš tiesų priminė siužetą pilnametražio filmo, kurį jis tuoj pat išjungs. Bent jau nepareikalavo derančių džemperių. – Tačiau jūsų tyrimas praleido vieną esminę detalę. Aš nieko neišmanau apie šunis. Niekaip nesugebėsiu susitvarkyti su išgelbėtu šunimi.

– Mes į tai atsižvelgėme, – kiek per daug patenkintas tarė Hugo. – Štai kodėl manome, kad turėtumėte vežtis šuns auklę, kuri padėtų per visą šventinį laikotarpį.

Ką tokią?

– Dabar jos socialinių tinklų būklė tikrai gera, – tęsė Pernila. – Ji turi daug tikrų sekėjų.

Viešbutis kuria saugią rinkodarą, kuri, mūsų nuomone, yra per saugi socialiniuose tinkluose, jau numatėme strategiją, kaip tai ištaisyti, tačiau šunų auklės paskyra persmelkta asmeniškumo.

- Aš samdau šunų auklę?

Gal jam derėtų atlikti auditą visų darbuotojų visuose viešbučiuose? Galbūt atlyginimų sąrašė rastų kačių masažuotoją ir žiurkėnų virėją?

- Tiesą sakant net tris. - Taip, Hugo neabejotinai buvo pasipūtęs. - Vieną čia, Londone, vieną Paryžiuje ir vieną Niujorke. Šunys šiuo metu itin populiarūs tarp jūsų pagrindinių klientų, tačiau miestuose jie gali kliudyti, nes dauguma restoranų ir pramogų vietų jų neįsileidžia. Auklės šunis vedžioja, o jei šeiminkai vakare išvyksta, pabūna su jais.

- Štai... - Pernila stumtelėjo planšetę ant stalo. - Pats pažiūrėkite.

Ksanderis nenoriai paėmęs apžiūrėjo jos parinktą paskyrą. Į akis krito ryškiaspalvė trijų pūkuotų šuniukų, sėdinčių ant pakloto parke, nuotrauka.

Šiandien meškiukų iškyla! Susipažinkite su Beibu, Beru ir Bele, pretendentais į

pūkuočiausio metų šuns prizą. Buvo be galo smagu praleisti popietę su šiais trimis gražuoliais. Dabar atėjo jų laikas.

Kas norėtų j iškylą?

Jis brūkštelėjo kitą įrašą. Šį kartą dailus laibas šuo iškilmingai tupėjo prie židinio Tornamo dvaro bibliotekoje, priešais jį gulėjo atversta knyga, ant elegantiško kaklo užrišta skarelė.

Lauke pila kaip iš kibiro, bet Ostinas vis tiek yra labiau knygų graužikas, nei žygių mėgėjas.

Įrašų buvo dar daug, visi jie apie viešbučio svečius su šunimis, vaikštinėjančius apylinkėse arba čia, viešbutyje. Nebuvo jokios užuominos apie pačią auklę, tik retkarčiais pasimatydavo koja su aulinuku ar kumštine pirštine apmauta ranka.

- Žmonėms patinka tai skaityti? - negalėdamas išvengti skeptiškos gaidelės balse paklausė Ksanderis ir per stalą pastūmė planšetę.

- Patinka. Ji turi daug sekėjų, puikiai bendrauja ir yra daug geriau lankoma nei bet kuri viešbučio paskyra....